

2°. Wijzen deze functioneele albuminurieën misschien op een minderwaardigheid van het heele gestel?

Zijn onderzoek stelde hem in staat om deze beide vragen te beantwoorden; de eerste bevestigend, de tweede ontkennend.

Zulke onderzoekingen als het voorliggende hebben wij zeer noodig. Hoezeer ook het vraagstuk van de nephritis en de nephrose en de z.g.n. functioneele albuminurie de laatste jaren vooral bij velen een onderwerp van diepgaande studie is geworden, aan controversen is steeds nog geen gebrek. Dit blijkt onder andere uit een der conclusies van schrijver: „Uit mijn onderzoek blijkt niets van een belangrijken invloed van de lendenlordose op de albuminurie”.

Men ga slechts de literatuur over dit eene punt na en zal over verschil in meening geen klagen hebben. Juist daarom ook is het goed, weer eens een zelfstandig onderzoek tot zijn beschikking te hebben, dat meer zegt dan zuiver theoretische bespiegelingen.

Wij mogen den schrijver dankbaar zijn voor zijn nauwkeurigen en tijdroovenden arbeid.

D. VAN CAPPELEN.

ANDREE FINCK et CHARLES J. FINCK, *Le régime des néphrites azotémiques et acidosiques*. Uitg. Librairie ARISTIDE QUILLET. Parijs, 1931. Prijs 20 francs.

De schrijvers beginnen hun boekje met een korte uiteenzetting van de grondslagen, waarop volgens hun meening diëetregeling van patiënten met slechte nierfunctie dient te berusten. Hierbij wordt aan de onderzoekingen, die de kennis van de nierziekten de laatste jaren verrijkt hebben, alle aandacht geschonken. Zoo wijzen zij op de mogelijke gevaren van het zoutarme diëet. Verder wordt de nadruk gelegd op de noodzakelijkheid om de nierlijders voor het ontstaan van acidose te behoeden. Uit het diëet van deze patiënten moeten niet alleen alle eiwitrijke stoffen geschrapt worden, even belangrijk is het om de stoffen, waaruit bij verbranding in het organisme veel zuren ontstaan te ontraden. De behandeling moet voor alles individueel zijn en eischt herhaalde en vrij ingewikkelde analyses van het bloed. De optimistische toon, die in dit opstel klinkt, doet vermoeden, dat de schrijvers (een badarts en een pharmacéut) met deze behandeling nogal succes hadden.

Waarschijnlijk hebben de schrijvers ook reeds bij de betrekkelijk kort durende kuren in een badplaats met den tegenzin van hun patiënten in het eenzijdige diëet te kampen gehad. Het tweede deel van het boek behandelt de keukentechniek, die zonder de grenzen van het diëet te overschrijden voor een afwisselende en smakelijke voeding moet zorgen. Men vindt hierin een keur van recepten.

Het boekje wordt besloten door een tabel, waarin men het gehalte aan eiwit en phosphoranhydride — de voornaamste „zuurvormer” — en de calorische waarde van de voornaamste voedingsmiddelen vindt opgegeven.

J. G. G. BORST.